

Hans Kristian Pedersen

From: Ida Thorsen [Ida.Thorsen@nordjyske.dk]
Sent: 15. februar 2010 15:08
To: Hans Kristian Pedersen
Subject: hej

Kære Hans Kristian!

Beklager, at der er gået så lang tid før vi meldte tilbage - diverse uforudsete begivenheder har forsinket processen.

Vi har brugt lang tid på at overveje, drøfte og vurdere din sag - og har også undersøgt muligheden for, at din sag kunne danne grundlag for en journalistisk kulegravning andre steder i huset -

Konklusionen er, at vi er nødt til at melde pas.

Det beklager jeg meget, for vi er samtidig enige om, at der godt kunne ligge en god historie i det materiale, du har samlet og de erfaringer du har gjort med systemet de seneste mange år.

Men vi må hele tiden prioritere, hvad vi bruger vores ressourcer på - bl.a. ud fra en vurdering af, hvilke historier vi anser for at være mest relevante i forhold til NORDJYSKE's læsere og borgere som helhed.

Der er nok ingen tvivl om, at hvis vi skulle engagere os i din sag, så ville det kræve rigtig mange arbejdstimer - og formentlig blive en af de tjemæssigt tungeste sager vi kunne kaste os ud i.

Som jeg tidligere har fortalt dig, modtager vi mange henvendelser fra borgere, om sager der fortjener en dybgående journalistisk undersøgelse.

På vores redaktion handler det som oftest om borgere der er kommet i klemme i systemet - det kan være folk med en arbejdsskade der er strandet i førtidspensions- eller fleksjobordningen, forældre, børn og unge der er blevet svigtet af systemet, psykisk syge eller handicappede der ikke får den hjælp de har behov for osv osv.

Det er ofte sager af stor principiel karakter og med konsekvenser for mange mennesker, der ikke selv er i stand til at tale deres sag.

Hver eneste gang må vi overveje nøje, om det er sager vi kan gå ind i - netop fordi de kræver mange og store ressourcer - og somme tider er vi nødt til at sige nej, selvom det skærer i hjertet at afvise folk der måske ser os som deres sidste udvej her i livet.

Det er en anden type sager end din - og sager, om ikke i alle tilfælde kandiderer til den Cavling-pris du viftede mig om næsen med:-) - men det er nu heller ikke det eneste succeskriterium for mig.

Med fare for at lyde patetisk - så kan det somme tider være tilfredsstillende nok at se, at retfærdigheden sker fyldest for syge, svækkede eller på anden måde svage borgere, der måske i årevis har kæmpet mod systemet. Og at det efterfølgende får - positive - konsekvenser for andre, når myndighederne bliver holdt fast og stillet til ansvar.

Du har selv været inde på, hvad der er din mission her i livet, så jeg tror godt du forstår hvad jeg mener, hvis du et øjeblik lægger din egen dagsorden til side.

Og det er blandt andet efter en afvejning af ovenstående, at vi efter en grundig drøftelse er nået frem til, at vi må sige nej til at kaste os over din sag.

Da det - til at begynde med - var et dokumentarprogram du lagde op til, så kunne det måske være en idé, at du henvender dig til DR's dokumentargruppe.

Ja, det var en lang smøre - men synes også, at jeg skylder dig et ordentligt svar. Du er velkommen til at kontakte mig, hvis du ønsker det uddybet yderligere.

Mange venlige hilsener
Ida